

190

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW SPRAW ZAGRANICZNYCH I SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 8 czerwca 1962 r.

w sprawie opłat za paszporty konsularne, za wznawianie ich ważności i dokonywanie w nich zmian oraz w sprawie trybu uiszczania tych opłat.

Na podstawie art. 24 ust. 3 ustawy z dnia 17 czerwca 1959 r. o paszportach (Dz. U. z 1959 r. Nr 36, poz. 224 i z 1962 r. Nr 39, poz. 172) zarządza się, co następuje:

§ 1. Za wydawanie paszportów konsularnych, wznawianie ich ważności i dokonywanie w nich zmian przez polskie przedstawicielstwa dyplomatyczne i urzędy konsularne, a także od podań składanych w tych sprawach uiszcza się opłaty według stawek i w trybie określonych w przepisach o opłatach konsularnych.

§ 2. Za wznawienie ważności paszportu konsularnego lub dokonanie w nim zmian przez organy krajowe pobiera się opłatę w wysokości 120 zł.

§ 3. Za przedłużenie przez organy krajowe terminu ważności klauzuli w paszporcie konsularnym opłat się nie pobiera.

§ 4. Od podań składanych w sprawach, o których mowa w §§ 2 i 3, pobiera się opłatę w wysokości 36 zł.

§ 5. Organy krajowe upoważnione do wznawiania ważności paszportów konsularnych i dokonywania w nich zmian mogą w szczególnie uzasadnionych przypadkach obniżyć opłaty lub od nich zwalniać.

§ 6. Opłaty, o których mowa w §§ 2 i 4, uiszcza się w trybie określonym w przepisach w sprawie uiszczania opłat paszportowych.

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Zagranicznych: *A. Rapacki*Minister Spraw Wewnętrznych: *W. Wicha*

191

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 11 czerwca 1962 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie odstąpienia od hipotecznego zabezpieczenia niektórych należności Państwa, z tytułu pożyczek udzielonych na finansowanie budownictwa mieszkaniowego.

Na podstawie art. 4 ustawy z dnia 13 lutego 1957 r. o zabezpieczeniu pożyczek na finansowanie budownictwa mieszkaniowego (Dz. U. z 1957 r. Nr 39, poz. 175 i z 1960 r. Nr 11, poz. 71) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Finansów z dnia 11 maja 1960 r. w sprawie odstąpienia od hipotecznego zabezpieczenia niektórych należności Państwa z tytułu pożyczek udzielonych na finansowanie budownictwa mieszkaniowego (Dz. U. Nr 25, poz. 144) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 2 ust. 1 i w § 3 wyrazy „Do końca roku 1961” zastępuje się wyrazami „Do końca roku 1962”;

2) dodaje się § 6 w brzmieniu:

„§ 6. Przepisy §§ 2 i 3 stosuje się odpowiednio do pożyczek udzielanych na budownictwo mieszkaniowe na gruntach odstępowanych w wjeczyste użytkowanie na podstawie przepisów o gospodarce terenami w miastach i osiedlach.”;

3) dotychczasowe §§ 6 i 7 oznacza się jako §§ 7 i 8.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: *J. Albrecht*

192

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA HANDLU WEWNĘTRZNEGO

z dnia 8 czerwca 1962 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie obrotu mięsem pochodzącym z uboju gospodarczego.

Na podstawie art. 4 ust. 3 i 4 ustawy z dnia 10 lutego 1949 r. o obrocie zwierzętami gospodarskimi i produktami uboju oraz o ich przetwórstwie (Dz. U. z 1949 r. Nr 21, poz. 135 oraz z 1952 r. Nr 44, poz. 300) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Handlu Wewnętrznego z dnia 21 listopada 1959 r. w sprawie obrotu mięsem pochodzącym z uboju gospodarczego (Dz. U. z 1959 r. Nr 70, poz. 445 i z 1960 r. Nr 55, poz. 320) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 9 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Zaświadczenia stwierdzające, że producent jest uprawniony do sprzedaży mięsa z uboju gospodarczego, wydają:

1) posiadaczem indywidualnych gospodarstw rolnych, spółdzielniom produkcyjnym i ich członkom, a także producentom rolnym nie objętym lub zwolnionym od tych dostaw — właściwe w sprawach skupu organy prezydów gromadzkich rad narodowych (rad narodowych osiedli),

2) producentom, których gospodarstwa znajdują się na terenie miast — właściwe w sprawach skupu

organy prezydiów miejskich (dzielnicowych) rad narodowych.”;

2) w § 26:

a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Zakup przez GS mięsa z uboju gospodarczego zaoferowanego przez producenta do sprzedaży bezpośrednio po uboju zwierząt rzeźnych może odbywać się — niezależnie od spełnienia innych warunków określonych w rozporządzeniu — tylko w rzeźni lub masarni stanowiącej gminny punkt uboju gospodarczego, w którym zwierzę poddano zbadaniu i ubojowi, i tylko w dniu uboju.”.

b) w ust. 4 skreśla się wyrazy „i półtuszy”;

3) § 40 otrzymuje brzmienie:

„§ 40. 1. Właściwe w sprawach handlu organy prezydiów powiatowych rad narodowych (prezydiów rad narodowych miast stanowiących powiaty) ustalają miejscowości, w których powinny być zorganizowane na targowiskach miejsca detalicznej sprzedaży mięsa pochodzącego z uboju gospodarczego, oraz dni sprzedaży tego mięsa.

2. W miastach wyłączonych z województw wykaz targowisk, na których powinny być zorganizowane miejsca detalicznej sprzedaży mięsa po-

chodzącego z uboju gospodarczego, oraz dni sprzedaży tego mięsa ustalają właściwe w sprawach handlu organy prezydiów rad narodowych tych miast.

3. Sprzedaż mięsa z uboju gospodarczego w poniedziałki może być prowadzona tylko w przypadku, gdy w dniach tych w danej miejscowości odbywają się targi.

4. W ośrodkach miejskich sprzedaż detaliczna mięsa pochodzącego z uboju gospodarczego powinna być zorganizowana w miejscach przystosowanych do sprzedaży mięsa.

5. Sprzedaż mięsa z uboju gospodarczego w innych miejscowościach i miejscach lub innych dniach niż określone w ust. 1, 2, 3 i 4 jest zabroniona”.

§ 2. Traci moc zarządzenie Ministra Handlu Wewnętrznego z dnia 28 października 1959 r. w sprawie ograniczenia sprzedaży mięsa z uboju gospodarczego w poniedziałki (Monitor Polski Nr 93, poz. 495).

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Handlu Wewnętrznego: M. Lesz

193

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA

z dnia 4 czerwca 1962 r.

w sprawie wykonywania zabiegów w zakresie ochrony roślin na koszt Państwa oraz zasad i trybu przyznawania odszkodowań za rośliny zniszczone wskutek takich zabiegów, podjętych przez organy prezydiów rad narodowych.

Na podstawie art. 6 ust. 2 i art. 7 ust. 2 ustawy z dnia 16 lutego 1961 r. o ochronie roślin uprawnych przed chorobami, szkodnikami i chwastami (Dz. U. Nr 10, poz. 55) zarządza się, co następuje:

§ 1. Upoważnia się prezydium wojewódzkich rad narodowych do wydawania w okresie dwóch lat od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zarządzeń o wykonaniu przez właściwe do spraw rolnych organy prezydiów rad narodowych na terenie województwa lub jego części na koszt Państwa bądź też częściowo na koszt Państwa, a częściowo na koszt użytkowników gruntów, zabiegów koniecznych dla zwalczania chorób, szkodników i chwastów w razie szczególnego zagrożenia roślin przez choroby, szkodniki i chwasty lub masowego ich występowania oraz w razie konieczności zastosowania zabiegów wynikających z zobowiązań międzynarodowych.

§ 2. 1. Użytkownikom gruntów przyznaje się odszkodowanie za rośliny zniszczone całkowicie lub częściowo wskutek zabiegów podjętych przez właściwe do spraw rolnych organy prezydiów rad narodowych w celu ochrony przed chorobami, szkodnikami i chwastami, których wykaz ogłasza corocznie Minister Rolnictwa w Monitorze Polskim.

2. Zabiegi wykonane na zlecenie właściwego do spraw rolnych organu prezydiów rady narodowej przez wyznaczoną osobę fizyczną lub prawną uważa się za zabiegi podjęte przez ten organ.

§ 3. 1. Odszkodowanie za rośliny zniszczone w czasie wegetacji oblicza się na podstawie przewidywanych zbiorów, uwzględniając wszystkie czynniki, które mają wpływ na zmniejszenie lub zwiększenie plonu, oraz przeciętną cenę roślin przyjętą w obrocie, po odliczeniu wartości nakładów, które zostałyby poniesione w związku z dokonaniem zbioru.

2. Odszkodowanie za zniszczone rośliny wieloletnie powinno odpowiadać kosztom ich zasiewu lub zasadzenia i pielęgnacji do czasu pierwszych pełnych zbiorów. Odszkodowanie zmniejsza się z każdym następnym rokiem o sumę amortyzacji plonowań, która wynika z podzielenia wymienionych kosztów założenia i pielęgnacji plantacji przez liczbę lat jej produktywności.

3. Odszkodowanie za rośliny zniszczone po ich zebraniu oblicza się na podstawie wagi tych roślin oraz ich przeciętnej ceny przyjętej w obrocie.

4. Odszkodowanie może nie być przyznane albo może być odpowiednio zmniejszone, jeżeli użytkownik gruntu nie dokonywał właściwych zabiegów ochronnych w stosunku do roślin, które uległy zniszczeniu.

§ 4. 1. Wartość zniszczonych roślin ustala się na podstawie opinii komisji, do której wchodzi:

- 1) osoba wyznaczona przez kierownika właściwego do spraw rolnych organu prezydiów powiatowej rady narodowej,
  - 2) osoba wyznaczona przez biuro gromadzkiej rady narodowej bądź właściwy do spraw rolnych organ prezydiów rady narodowej osiedla lub rady narodowej miasta nie stanowiącego powiatu,
  - 3) przedstawiciel miejscowego kółka rolniczego,
  - 4) przodownik ochrony roślin.
2. Komisji przewodniczy osoba określona w ust. 1 pkt 1.

§ 5. 1. Decyzję o przyznaniu odszkodowania wydaje i odszkodowanie wypłaca właściwy do spraw rolnych organ prezydiów powiatowej rady narodowej.

2. Odszkodowanie powinno być wypłacone: